

استعدادیابی

دکتر عباسعلی گائینی
استادیار دانشگاه
تهران

در سالیان گذشته و هم اکنون نیز در کشورهای غربی، شرکت افراد در یک ورزش ویژه تحت تأثیر عامل‌های زیر قرار دارد: سنت‌ها؛ ایده‌آل‌ها؛ کسب شهرت و محبوبیت از طریق آن ورزش؛ فشار والدین؛ تخصص معلمان ورزش دبیرستان‌ها؛ نزدیک بودن تأسیسات؛ میدان‌های ورزشی و غیره (۱۴). این سیستم فقط می‌تواند منجر به گسترش بیش‌تر برخی از ورزش‌ها در یک کشور خاصی شود که از ذخایر سرشار ورزشکار برخوردار است، در حالی که برخی دیگر از ورزش‌ها با بداقبالی یا نبودن شرکت‌کننده مواجه می‌شود (۱۱). از نظر بسیاری از صاحب‌نظران و متخصصان در ورزش (این که امیدوار باشیم تا افراد ورزشی را که انتخاب کرده‌اند، بتوانند در آن سرآمد شوند یا به انتظار بنشینیم تا افراد مستعد

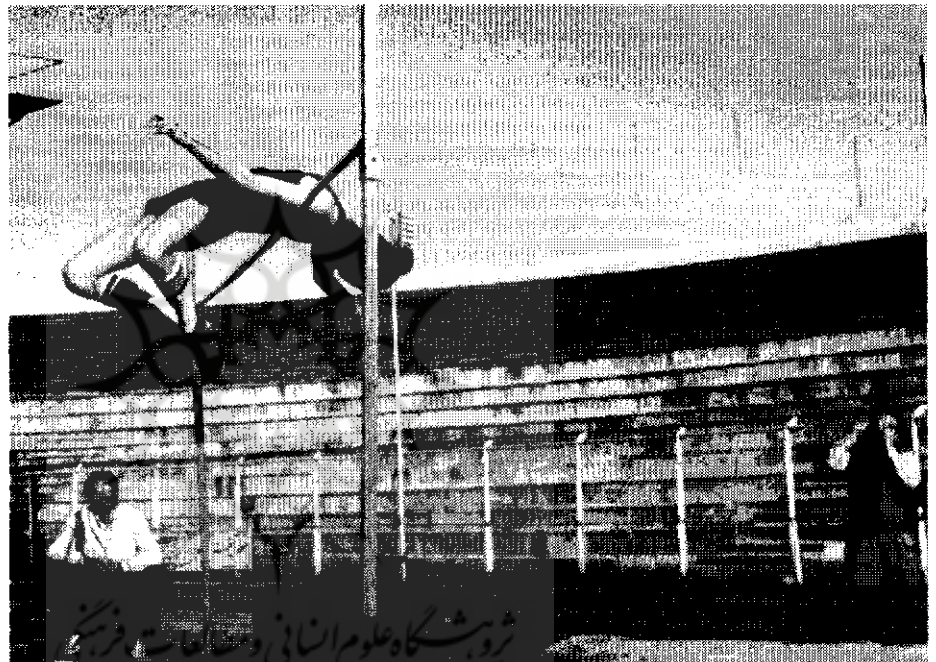
استعدادیابی واژه‌ای است که اغلب با واژه رشد استعداد با هم اشتباه می‌شود (۶، ۱۱). به همین دلیل مهم است که هدف این بازنگری نیز هست - پیش از آن‌که در خصوص استعدادیابی بیش‌تر بحث شود، واژه استعدادیابی را به روشنی تعریف کنیم. دسته‌ای از پژوهشگران استعدادیابی را چنین تعریف کرده‌اند: فرایندی که از راه آن کودکان یا نوجوانان تشویق می‌شوند تا در ورزش‌هایی شرکت کنند - با توجه به نتایج آزمایش پارامترهای منتخب - که امکان دستیابی آن‌ها به موفقیت وجود داشته باشد (۲، ۱۱، ۱۴). این پارامترها طراحی می‌شود تا ظرفیت عملکرد (اجرای) ورزشی با توجه به میزان آمادگی و بلوغ حال حاضر کودک یا نوجوان برآورد شود (۱۱).

تماشای مسابقه ورزشی بهترین یا به عبارتی مؤثرترین روش شناسایی ورزشکاران مستعد در ورزش مربوط است، ولی این که مسابقه به تنهایی بهترین روش استعدادیابی است، مورد بحث و جدل است (۱۱). با وجود این، ورزشکاران بسیاری وجود دارند که در ورزش ویژه‌ای که برگزیده‌اند، موفق نیستند؛ در حالی که بخشی دیگر از آن‌ها به درجه‌ای از موفقیت رسیده‌اند. از این رو، پیش‌بینی موفقیت ورزشکار در یک ورزش خاص کار آسانی نیست و باید کار جدی‌تر در این زمینه کرد (۱۱). با توجه به موضوع فوق‌الذکر و مدنظر قرار دادن این نکته که بدون پرورش (رشد) استعداد، استعدادیابی، اتلاف وقت و منابع مالی است (۸)، به سادگی می‌توان دریافت چرا

✓ توارث نیز از جمله عامل‌هایی است که در فرآیند استعدادیابی بایستی به آن توجه کرد

با مسابقه‌هایی که در آن شرکت می‌کنند، شناسایی شوند) برای ورزش مدرن امروز کافی نیست. در عوض، بسیاری از کشورها با کمک متخصصان ورزش روش‌های علمی را توسعه داده‌اند که از راه این روش‌ها، افراد مستعد را شناسایی می‌کنند و به این افراد یاری می‌رسانند تا ورزشی را برگزینند که امکان بروز توانایی‌هایشان به بهترین وجه میسر شود (۳). هرچند استعدادیابی از راه مسابقه از مدت‌ها پیش یکی از روش‌های مهم شناسایی افراد مستعد و از هدف‌های اصلی برپاکندگان مسابقه‌ها بود، تنها در چند سال اخیر است که استعدادیابی به روش نظام‌مند بخشی از

بومپا^۱، پلتولا^۲ و گینا^۳ معتقدند که استعدادیابی کمک می‌کند تا روند پیشرفت افراد مستعد تا سطح نخبگی شتاب گیرد همچنین به افراد نخبه کمک می‌کند تا به موقع به عملکرد بالای مهارتی خود دست یابند و به رتبه‌های بین‌المللی برسند. به علاوه، استعدادیابی به افراد کمک می‌کند تا ورزشی را انتخاب کنند که مناسب آن‌هاست. بنابراین، این امکان نیز به وجود می‌آید تا با شرکت نکردن در ورزشی که متناسب با ویژگی آن‌ها نیست؛ یأس، ناامیدی و شکست در آن‌ها از بین برود. این صاحب‌نظران همچنین معتقدند یکی دیگر از مزایای فرایند استعدادیابی این است که مریبان این امکان را دارند که در زمان

تمرین‌هایشان روی ورزشکارانی متمرکز شوند که استعداد و توانایی‌های بیش‌تری در ورزش مربوطه دارند. استعدادیابی همچنین به کشورها اجازه می‌دهد تا به بهترین شکل از منابع مالی ورزشی نسبتاً محدودشان استفاده کنند (۱۱). در خصوص این که استعدادیابی نظام‌مند یکی از عوامل حیاتی در رشد و پرورش ورزشکاران کلاس جهانی است، جای هیچ شک و تردیدی نیست (۱، ۱۴، ۵، ۱۵).

اما، دسته‌ای دیگری از صاحب‌نظران معتقدند که استعدادیابی به دلیل آزمایش شدن شمار زیادی از ورزشکاران جوان تا به دست آمدن نتایج، نقطه ضعف‌هایی دارد (۶، ۷، ۱۴) همچنین برخی کارشناسان استدلال می‌کنند که مشاهده چشمی و کارشناسی مریبی

تلاش‌های ورزشی در سر تا سر دنیا شده است (۲، ۳، ۵، ۶). کشورهای پیشین بلوک شرق مثل جمهوری دموکراتیک آلمان، اتحاد جماهیر شوروی، بلغارستان و رومانی مثال‌هایی از این کشورها هستند که استعدادیابی نظام‌مند را از پیش از دهه ۱۹۶۰ و دهه ۷۰ شروع کرده‌اند (۲، ۳، ۱۳، ۱۴)، اما کشورهایی مثل استرالیا و ایالات متحده نوعاً سیستم کاری‌اشان بر این مبناست که افراد وقتی خودشان از طریق مسابقه، ورزش مورد علاقه‌اشان را برگزینند، آن‌ها این افراد مستعد را تحت پوشش و پرورش قرار می‌دهند (۱۱).

درباره مزایا و معایب برنامه‌های استعدادیابی پیشرفته (پیچیده) برخی از پژوهشگران مطالبی نوشته‌اند (۱۱، ۳، ۱۴).

باید نخستین مرحله استعدادیابی باشد و آزمایش‌های بعدی صرفاً پتانسیل استعدادی ورزشکاری را شکوفا می‌سازد که پیش از این شناسایی شده است (۸، ۹). با وجود افزایش فشار و مسابقه‌هایی که همه ورزش‌ها بر دولت‌ها، حامیان مالی و تماشاگران تحمیل می‌کند، برای دولت‌ها بسیار سخت است که خود را درگیر برنامه‌های جامع استعدادیابی کند. دیگر نقطه ضعف سیستم استعدادیابی این حقیقت است که دشوار بتوان پیشرفت آینده ورزشی کودک و نوجوانی را که او را فردی مستعد شناخته‌اند، برآورد و به پایایی آن امیدوار بود. از این گذشته، کودکان و نوجوانان مستعد اساساً در همه زمینه‌ها از خود توانایی خوبی به نمایش می‌گذارند و به همین دلیل، شناسایی یک ورزش خاص مشکل می‌شود که تناسب کاملی با ویژگی‌های ورزشکار جوان داشته باشد. در مورد ورزش‌های انفرادی تعیین کردن سن دقیق برنامه‌های استعدادیابی ورزشکاران بسیار سخت است. برخی کارشناسان اظهار داشته‌اند که متخصص شدن کودکان و نوجوانان در یک ورزش خاص قبل از سن ۱۳ سالگی می‌تواند زیان‌بار باشد. در حالی که دیگران اعتقاد دارند هدایت و راهنمایی کردن ورزشکاران جوان به سوی برخی ورزش‌ها پیش از سن ۱۲ سالگی ضروری است؛ چون به اندازه کافی به رشد و پیشرفت مهارتی آن کمک می‌کند (۷، ۱۴).

قبل از اجرای برنامه‌های استعدادیابی، باید آن دسته از عامل‌های ویژه‌ای که ممکن است بر عملکرد (اجرای) خاص ورزش (ورزش‌های انفرادی و اجتماعی یا هر دو) مؤثر باشد، با آزمایش‌های ویژه بررسی شود (۱۴). عامل‌هایی که باید آزمایش شود عبارت‌اند از: فیزیولوژی، آنتروپومتریک و روانی (۲، ۳، ۵، ۷، ۱۱، ۱۴). بومپا و تامسون^۴ (۲ و ۱۴) از جمله کسانی هستند که معتقدند عوامل ارثی و اجتماعی را نیز باید سنجید. باید توجه داشت که این عامل‌ها بر حسب درجه اهمیت فهرست نشده‌اند. ترتیب اهمیت این عامل‌ها در بین ورزش‌ها فرق می‌کند و در یک برنامه استعدادیابی کارآمد و مؤثر این حقیقت باید مدنظر قرار گیرد (۳). در مورد برخی از ورزش‌ها، شاخص‌های آنتروپومتریک ممکن است در فرایند استعدادیابی مثل قد در بسکتبال حیاتی باشد. در استعدادیابی افراد مبتدی،

شرکت کردن در یک ورزش ویژه ممکن است مهم‌تر از $Vo_2 \max$ باشد؛ چون $Vo_2 \max$ را می‌توان تا اندازه‌ای با تمرین‌ها گسترش داد (۳).

عوامل‌های فیزیولوژیکی که بر عملکرد ورزشی مؤثر است، می‌توان از راه اجرای آزمون‌هایی ارزشیابی کرد مثل: اندازه‌گیری حداکثر اکسیژن مصرفی ($Vo_2 \max$) که ارتباط قوی با عملکرد استقامتی ورزشکاران دارد و تعیین غلظت لاکتات خون با گرفتن نمونه‌های خونی از لاله‌گوش (۱۴). همچنین با نمونه‌برداری عضلانی که اقدامی است برای تعیین نوع ورزش فردی و به احتمال بسیار زیاد می‌تواند در آن به موفقیت رسید، می‌توان توزیع تارهای عضلانی در یک ورزشکار خاص را ارزشیابی کرد (۳، ۱۴). اندازه‌گیری قدرت عضلانی از راه اجرای آزمون‌هایی روی وسایلی مثل نیروسنج سای‌بکس^۵ همچنین می‌تواند به سنجش عامل‌های فیزیولوژیکی کمک کند که بر اجرای ورزشی مؤثر است (۵).

وزن، قد و طول اندام‌ها می‌تواند تا حد زیادی در اجرای ورزش‌های خاص مؤثر باشد. بنابراین، هنگام مرحله‌آغازین استعدادیابی، سنجش شاخص‌های آنترپومتریکی مثل قد، وزن، طول اندام‌ها، اندازه‌گیری چربی زیر پوستی، اندازه‌گیری عرض شانه، لگن سپس مقایسه این عرض‌ها می‌تواند در فرایند استعدادیابی یاری‌رسان باشد. در سال‌های بعد، تکنیک‌های صفحه‌های دستی و اشعه-X می‌تواند استفاده شود تا معلوم شود رشد کامل شده است (۳، ۱۴). استرالیایی‌ها در ورزشی مثل قایقرانی، ورزشکاران نخبه خود را با افراد عادی مقایسه کرده‌اند. در این مقایسه قایقرانان نخبه استرالیایی از قدی بلندتر و به همان نسبت از پاها و دست‌های درازتری نسبت به افراد عادی برخوردار بوده‌اند (۵).

پژوهش‌هایی در خصوص تأثیر عوامل روانی بر اجرای ورزش نشان داد که پارامترهای روانی به همان اندازه عامل‌های فیزیولوژیک در اجرای ورزشی نخبگان سهم است (۱۴).

یکی دیگر از عامل‌هایی که در فرایند استعدادیابی باید مدنظر قرار گیرد، توارث است (۳، ۱۴) معمولاً کودکان ویژگی‌های فیزیولوژیک و روانی را از والدینشان به ارث می‌برند (۳). هرچند بزخی از ویژگی‌های ارثی

مثل قد، طول اندام‌ها، سرعت و هماهنگی تحت تأثیر محیط (عوامل محیطی) قرار نمی‌گیرد، ولی ویژگی‌هایی مثل وزن، استقامت و قدرت می‌تواند با آموزش و تمرین تغییر یابد (۳، ۱۴). یکی دیگر از موضوع‌هایی که از نظر توارثی باید در فرایند استعدادیابی مدنظر قرار گیرد، موضوع مرزهای تمرینی است. اگر ورزشکار به مرزهایی برسد که با ویژگی‌های فیزیولوژیک به ارث رسیده او تعیین شده است، ادامه تلاش وی برای رسیدن به سطح نخبگی عملکرد ورزشی (حتی اگر

شاخص‌های مورد استفاده در استعدادیابی نشان دهد که او می‌تواند اقدامی بیهوده است (۱۴). محل زندگی ورزشکار؛ شرایط اجتماعی - اقتصادی و در دسترس بودن تأسیس‌ها و امکان‌های ورزشی از دیگر عامل‌هایی است که بر نوع انتخاب ورزش و ورزشکار و سپس شرکت منظم در آن مؤثر است. اگر ورزشکاری به تأسیس‌های لازم دسترسی نداشته باشد یا به سادگی نتواند از عهده شرکت کردن در یک ورزش برآید، قطعاً باعث خواهد شد تا آن‌هایی را که قهرمانان بالقوه شناخته‌اند، به جایی نرسند (۳، ۱۴).

عده‌ای از پژوهشگران متذکر شده‌اند؛ آزمون‌هایی که در استعدادیابی استفاده می‌شود، نشانه‌های خوبی از پتانسیل آینده یک ورزشکار

✓ استعدادیابی با رشد استعداد متفاوت است

ارائه می‌کنند و بهترین راهنمایی ورزشی برای یک ورزشکار خاص است، اما ابزارهای مطمئنی نیست (۵، ۷، ۸، ۱۴). هرچند آزمون کردن شاخصی از عامل‌های به ارمغان می‌آورد که بر حدنهایی عملکرد ورزشی مؤثر است؛ آن‌ها شور و شوق، آرزوها یا میل به پیروزی را آزمایش نمی‌کند. ورزشکار جوانی که در آزمون‌های متعدد کم‌ترین استانداردها را به دست نمی‌آورد، هنوز امکان دارد به دلیل انگیزش، تعهد و مسؤلیت بالا موفق شود (۱۴) همچنین، آزمون‌هایی که اجرا می‌شود باید به آن ورزش اختصاص داشته باشد (۳).

پس از آن‌که سازمان‌های ورزشی، ویژگی‌های ضروری ورزش مربوط و مواد مسابقه آن ورزش را شناسایی کرد، می‌تواند

✓ قبل از اجرای برنامه استعدادیابی بایستی به عامل‌های فیزیولوژی، آنتروپومتری و روانی توجه کرد

ارزش‌های هنجاری (نورم‌ها) و مجموعه آزمون‌ها را به ثبت رساند تا توانمندی‌های افراد را با توجه به آن‌ها تعیین کنند (۳، ۷، ۱۱، ۱۴). تامسون و همکارانش^۶ پیشنهاد کرده‌اند که مجموعه آزمون‌ها نه تنها باید قهرمانان بالقوه را شناسایی کنند، بلکه باید رشد و پرورش همه‌جانبه را تشویق و تمام شرکت‌کنندگان را ارزشیابی کند.

زمانی که فرایند استعدادیابی به اجرا درمی‌آید، دوره‌های سن‌زمانی و رشد زیستی (یا هر دو) یک ورزشکار موضوعی بسیار اساسی و حیاتی است (۱، ۲، ۳، ۴، ۱۱، ۱۴، ۱۵). چنین به نظر می‌رسد که دیدگاه‌های متفاوتی در خصوص زمان بندی دقیق غربال استعدادیابی وجود دارد. بومپا اعتقاد دارد که استعدادیابی جامع باید در سال‌های مختلف و در سه مرحله اصلی به اجرا درآید. مرحله اولیه (آغازین) استعدادیابی باید بین ۳ تا ۸ سالگی اجرا شود، از این روی یک پزشک متخصص باید معاینه کند. هدف از معاینه‌های پزشکی، کشف ضعف‌های بدنی و نقص‌های جسمانی کودکانی است که این ضعف‌ها تلاش‌های ورزشی آینده آن‌ها را تحت الشعاع قرار می‌دهد. مرحله دوم استعدادیابی باید بین سنین ۹ تا ۱۷ سالگی اجرا شود. با وجود این، این دامنه سنی در ورزش‌های مختلف فرق خواهد کرد برای مثال: ۹ تا ۱۰ سالگی برای ژیمناست‌ها، ۱۰ تا ۱۵ سالگی برای دختران و ۱۰ تا ۱۷ سالگی برای پسران در خصوص سایر ورزش‌ها. ضروری است تا این مرحله از استعدادیابی روی ورزشکارانی به اجرا درآید که پیش از این

تمرین‌های سازمان‌یافته را تجربه کرده‌اند و لازم است تا ارزشیابی جامعی از پارامترهای فیزیولوژیک و آنتروپومتریکی آن‌ها به عمل آید. ارزشیابی و تعیین نیمیخ روانی در این مرحله شروع می‌شود. مرحله پایانی استعدادیابی عمدتاً بر روی ورزشکاران برخوردار از استعداد و توانایی بالا مانند اعضای تیم ملی متمرکز می‌شود. در این مرحله، استعدادیابی باید به صورت بسیار تخصصی و مرتبط با ورزش مربوط و موشکافانه اجرا شود. در فرایند استعدادیابی باید به بهداشت و تندرستی ورزشکاران؛ سازگاری روانی با تمرین‌ها و پتانسیل آن‌ها برای پیشرفت در آینده توجه خاصی شود.

بر خلاف این، پلتولا اعتقاد دارد که نخستین مرحله استعدادیابی باید در سن ۱۰ تا ۱۲ سالگی اجرا و آن دسته از آزمون‌های میدانی استفاده شود که اجرای آن‌ها ساده و آسان است. دومین مرحله استعدادیابی باید بین سال‌های ۱۳ تا ۱۶ سالگی اجرا و آزمون‌های مرحله پیشین مجدداً به اجرا گذاشته شود. سرانجام، آن دسته از ورزشکارانی که انتخاب می‌شوند به برنامه‌های ویژه نخبگان جوان در ورزش مربوط هدایت می‌شوند. پلتولا همچنین تأکید دارد که فقط آن‌هایی که برای پیشرفت بیش‌تر در آینده انتخاب شده‌اند بلکه تمام ورزشکارانی باید تشویق شوند که از آن‌ها آزمون به عمل می‌آید تا در ورزش شرکت کنند (۱۱). در سه دهه گذشته، شکل‌های گوناگونی از روند استعدادیابی در کشورهای مختلف مثل جمهوری دمکراتیک سابق آلمان (G.D.R)، اتحاد جماهیر شوروی (USSR) سابق و چین به اجرا گذاشته شده است

(۲، ۷، ۱۱، ۱۴، ۱۵).

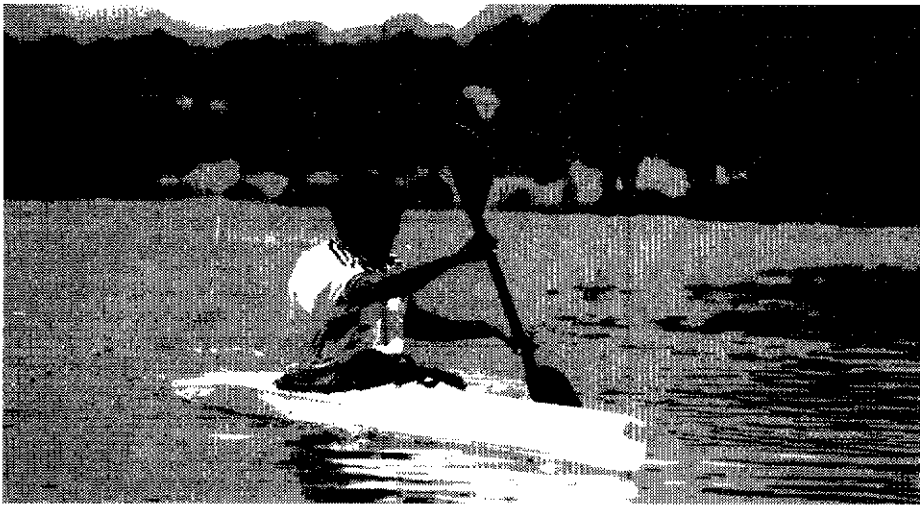
پلتولا و تامسون و همکارانش اعتقاد دارند که مؤثرترین طرح‌واره‌های استعدادیابی، طرح‌واره‌ای است که به نظام مدارس پیوند بخورد، درست مثل آن چیزی که در برنامه‌های جمهوری دمکراتیک سابق آلمان به اجرا درمی‌آمد. پیوند فرایند استعدادیابی، به سیستم مدارس امکان شرکت گسترده تمام گروه‌های سیاسی-اجتماعی در برنامه را میسر می‌سازد و به گسترش دامنه وسیعی از مهارت‌های حرکتی کمک می‌کند. در ضمن، درگیر شدن مدارس در استعدادیابی این اطمینان را برای مردم به وجود می‌آورد که دست‌کم برخی کارشناسان حرفه‌ای و نخبه در استعدادیابی فعالیت دارند و همین امر می‌تواند موجب کاهش برخی هزینه‌ها شود (۱۴).

در مورد هر ورزشی که از یک برنامه استعدادیابی بهره می‌گیرد، ضروری است تا مدل ایده‌آل قابل قبولی در خصوص دو دسته عامل فیزیولوژیک و روانی استفاده شود که بر عملکرد ورزشی و فرایند استعدادیابی مؤثر است تا بدین ترتیب مربیان و ورزشکاران بتوانند توانایی‌های خودشان را با آن مقایسه کنند. آن دسته از ورزشکارانی که به مدل شباهت دارند یا به آن نزدیک‌ترند، برای برنامه‌های نخبگی جوانان انتخاب می‌شوند (۳). این مدل‌های ایده‌آل می‌توانند با اندازه‌گیری عملکرد ورزشی نخبگان در رویدادهایی مثل بازی‌های المپیک، قهرمانی جهانی و دیگر مسابقات سطح بالا تدوین و تنظیم شود (۳).

همان‌گونه که گفتیم در بیش از ۳۰ سال گذشته، چندین کشور توجه زیادی به موضوع انتخاب ورزشکاران مستعد داشته‌اند و برنامه‌های استعدادیابی جامع و کاملی را به کار گرفته‌اند. این کشورها عبارتند از: جمهوری دمکراتیک سابق آلمان، اتحاد جماهیر شوروی سابق، رومانی و چین. احتمالاً شناخته شده‌ترین برنامه‌ای که درباره آن بحث و گفتگوی فراوانی شده است، برنامه‌هایی است که اولین بار در جمهوری دمکراتیک سابق آلمان به اجرا درآمده است. در بازی‌های المپیک ۱۹۷۲، شمار مدال‌آوران جمهوری دمکراتیک آلمان که به روش علمی انتخاب شده بودند، کم نبودند (۳).

در نظر بسیاری از کسانی که در کشورهای

غربی شرکت می کنند، ابعاد و جنبه های برنامه استعدادیابی جمهوری دموکراتیک سابق آلمان کاملاً گیج کننده است. برنامه G.D.R از سازماندهی و نظام فوق العاده زیادی برخوردار بود. این برنامه شامل: برنامه های اجباری تربیت بدنی در مدارس، شناسایی زودهنگام استعداد ورزشی و یک سیستم باشگاهی برای افراد مستعد در ورزش های جداگانه بوده است. این برنامه همچنین مستلزم استمرار انتخاب و حذف ظالمانه آن هایی بوده است که در هر مرحله به شاخص های لازم نمی رسیدند و یک راهبرد علمی برای تمرین های ورزشکاران نخبه و هدف های بلندمدت بوده است (۱۴).

✓ استعدادیابی از راه مسابقه یکی از روش های مهم شناسایی افراد مستعد بود

سریع تر اصلاح شود (۱۴).

نتیجه گیری

روشن است که استعدادیابی یک موضوع چند بعدی است که به آسانی نمی توان آن را جمع بندی کرد. دیدگاه های مختلفی وجود دارد درباره این که کدام برنامه استعدادیابی را اجرا کرد و چگونه آن را باید سازمان داد. تأمین منابع مالی مورد نیاز برای اجرای برنامه های مشابهی که در جمهوری دموکراتیک سابق آلمان به اجرا گذاشته می شد، برای بیش تر کشورها در حال حاضر میسر نیست، ولی این بدان معنی نیست که استعدادیابی مفید و ارزشمند نیست. در حال حاضر، اگر استعدادیابی به سیستم مدارس موجود پیوند خورد، می توان به کشف و شناسایی افراد مستعد دست یافت.

در حال حاضر،

برنامه های استعدادیابی

باید به صورت علمی بنیاد نهاده شود و ارزشیابی ها نیز باید استمرار داشته باشد تا بدین ترتیب به ازای آن چه صرف هزینه های ورزشی می شود، امکان رشد ورزش های انفرادی یا اجتماعی به بیش ترین حد برسد.

زیر نویس

1. Bompa (1985)
2. Peltola (1992)
3. Ghita (1994)
4. Thomson (1985)
5. Cybex
6. Thomson et al (1985)

سابق آلمان در دو میدانی به دست آورد، به مراحل بنیادی و انباشت (تراکم) برنامه استعدادیابی در این کشور نسبت داشت. نخستین قسمت از این برنامه که مرحله تمرین های بنیادی خوانده می شد، تمرکز فوق العاده زیاد روی تمرین های متنوع در ورزش های مختلف بود و معمولاً در اوایل نوجوانی کامل می شده است. مرحله دوم که تمرین های تراکمی شناخته شده است، در سن ۱۳ تا ۱۵ سالگی شروع می شد و بین ۴ تا ۶ سال به درازا می کشیده است. در این مرحله، افراد تازه کار و تا حدی متخصص در برنامه شرکت داده می شدند و در ضمن تمرین های متنوع ادامه می یافت. در این مرحله تأکید و تشویق بر یادگیری چند مهارتی بود تا بدین ترتیب توانایی یادگیری سرعت یابد و اشتباه ها

منتخب مجبور بودند تا جاسوسی استعداد کنند و افراد مستعد را در مراکز تمرینی تحت تمرین قرار دهند. تقریباً ۷۰۰۰۰ جوان مستعد در نزدیک ۲۰۰ واحد از این مراکز تمرینی از تسهیل های لازم برخوردار می شدند. همچنین سیستمی از مدارس ورزشی جوانان وجود داشت که به یک باشگاه ورزشی چسبیده بود که در آن ها فقط رشته های ورزشی خاص تمرین داده می شد. تقریباً ۹۰۰۰ ورزشکار جوان در ۲۰ واحد از این مدارس ورزشی جوانان ثبت نام کرده بودند. به علاوه، در حدود ۱۰۰۰۰ مربی تمام وقت و ورزشکاران جوان را تمرین می دادند. مسابقه در چندین گروه سنی جداگانه برگزار می شد و منابع سرشار مالی، حمایت ها و تجهیزاتی نیز فراهم بود (۹).

بیش ترین موفقیتی که جمهوری دموکراتیک

منابع

1. Alabin, V. Nischt, g. and Jefimov, W. Talent Selection. Modern Athlete and Coach, 18, 1980, 36-37.	5. Hahn, A. (1990). Identification and Selection of Talent in Australian Rowing. Excel, 6 (3), June 1990, 5-11.	9. Kozel, J. (1996). Talent Identification and Development in Germany. Coaching focus, 31. Spring 1996, 12-13.	scale research project for the Scottish Sports Council. The Scottish Sports Council, 1992.
2. Baur, J. (1986). Talent Identification and Development in Sport: An Interim Evaluation. Part I. Unpublished translation - (Australian Institute of Sport, Belconnen); 1988, 1-26.	6. Hoare, D. (1995). Talent Search. The National Talent Identification and Development Program, 13 (2), June 1995, 10-12.	10. Magill, R.A., (1993). Motor Learning Concepts and Applications. Fourth Edition. Brown and Benchmark, Dubuque Iowa.	14. Thomson, R.W., and Beavis, N. (1985). Talent Identification in Sport. Report on behalf of the otago University and Community Sports Trust for the New Zealand Sports Foundation Inc. and the Ministry of Recreation and Sport. The New Zealand Sports Foundation Inc, Wellington, New Zealand, 1985, vi, 196 leaves.
3. Bompa, T.O. 1985. Talent Identification. Sports Periodical On Research and Technology in Sport. Feb 1985, 1-11.	7. Jarver, J., (1981). Procedures of Talent Identification in the USSR. Modern Athlete and Coach, 19 (1), 1981, 3-6.	11. Peltola, E. (1992). Talent Identification. New Studies in Athletics, 7 (3), Sept 1992, 7-12.	15. Wu, C.H., (1992). Talent Identification in China. New Studies in Athletics, 7 (3), Sept 1992, 37-39.
4. Ghita, M. (1994). Talent Identification Models for Track Events. Modern Athlete And Coach, 32 (4), Oct 1994, 37-39.	8. Jarver, J. (1982). Do We Need Talent Identification?. Modern Athlete and Coach, 20 (1), Jan 1992, 7-8.	12. Peltola, E. (1992). Talent Identification. Sport Psychology Bulletin, 3 (5), 1992 10-11.	
		13. Thomson, I., (1992). Giftedness, Excellence and Sport. Report of a small	